ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΟΥΤΑΡΙΟ

Μεταξὺ τῶν ξένων ποὺ θαν νὰ πολεμήσουν μαζὺ μας ἐναντίον τῶν Τούρκων κατὰ τοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους, ἦταν καὶ ὁ Ἑλληνοποιηθεὶς Ἰταλὸς Ἀουτάριο... κτηνίατρος τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ἐλθὼν ἐκ Σιβιτοβέκιας, ὅπου ἐφησύχαζεν, ἀποστρατευθεὶς ἀπὸ καιροῦ.

Στὸν πόλεμο παρακολουθοῦσεν ὡς ἀρχικτηνίατρος τὴν πέμπτη Μεραρχία.

Ὁ Ἀουτάριο εἶχε ξανάρθη στὴν Ἑλλάδα πρὸ πολλῶν ἐτῶν ὡς .. πεταλωτής, ζητῶντας τύχη καὶ... πόδας ἵππων διὰ νὰ πεταλώσῃ! Πῶς τώρα *ἐπετάλωσε* τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος, κατορθώσας ἀπὸ πλανόδιος πεταλωτὴς νὰ γίνῃ ἀρχικτηνίατρος τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ἂς ἐρωτηθῇ ἡ Ἱστορία, ὡς μόνη ἁρμοδία γιὰ τὰ ζητήματα αὐτά. Ἐμεῖς ἐπανερχόμεθα στὴν πολεμικὴ του δρᾶσι.

Ὁ Ἰταλικὸς στρατὸς εἶχε καὶ βεντάγιες

Ὁ Ἀουτάριο κατὰ τὴν μάχην τοῦ Κιλκίς, ἄκουσε ἀξιφνὶς μιὰ σφαῖρα νὰ περνᾷ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του σφυρίζοντας.

— Καὶ τί ἔκαμες τότε; τὸν ρωτοῦσαν οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ τοῦ ἐπιτελείου τῆς Μεραρχίας, ὅπου συνεχῶς βρισκόταν ὁ Ἰταλὸς κτηνίατρος.

— Ἔτεσα τὰ μπρούμυτα καὶ ἔμεινα μέτζο, νὰ ἔτσι, ἀτάντησε ὁ Ἰταλός, μὲ τὰ Ἑλληνοϊταλικά του.

Ἔτσι ὅμως ὅπως ἦταν πεσμένος, λίγο ἔλειψε νὰ τὴν πάθῃ, γιατὶ ἔγινε ξαφνικὰ μιὰ ἐχθρικὴ ἐπίθεσις. Ὁ Ἀουτάριο πήδησε ἀτάκτως τρομαγμένος καὶ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια. Δὲν ἤξερε καὶ ἐκεῖνος ποῦ πηγαίνει. Τέλος βρέθηκε σ' ἕνα ἐγκαταλελειμμένο πρόχωμα, γεμᾶτο πτώματα Βουλγαρικά!...

Ὁ Ἀουτάριο τρόμαξε μπρὸς στὸ φρικαλέο αὐτὸ θέαμα κι' ἄρχισε νὰ σκούζῃ:

— Πέρ Ντίο-σάντο! Μωρὲ οὔτε ζωντανούς, οὔτε πεθαμένους νὰ τοὺς βλέπω τοὺς γουρνομύτες!...

Καὶ κατρακύλησε στὸν κατήφορο, ὅ τι παρ' ὀλίγον νὰ τὸν σκοτώσουν οἱ εὐζῶνοι, ξαφνισθέντες ἀπὸ τὸ ἰδιόρρυθμο τοῦ ντυσίματός του κι' ἀπὸ τὸ ἐξωφρενικὸ του τρέξιμο.

— Οὔρ τί ξουτικὸ εἶν' ἰκείνου!...

Κὶ πράγματι σὰν ξωτικὸ ἦταν ὁ Ἀουτάριο, μὲ τὶς ψηλὲς πολεμικὲς του γκέττες, τὰ λουστρινένια σκαρπινάκια του, μὲ τοὺς πλατειοὺς τους φιόγγους, τὰ μακρυά... στηρούνια ἀπὸ πίσω, τὶς βιολὲ ἀζοὺρ του κάλτσες καὶ τὸ κατακόκκινὸ του περιλαίμιο (κὰς-κόλ) ποὺ τὸ φοροῦσε καὶ τόν Ἰούνιο ἀκόμα!...

— Οὔρ τί ξουτικὸ εἶν' τοῦτο!... ἔσκουζαν οἱ εὐζῶνοι.

— Βρέ, ἐγὼ εἶμαι ξωτικὸς ἢ ἡ Γκρέτσια ποὺ δὲν ἔχει τὸ Θεὸ της;

— Τί ἤθελες νὰ σοῦ εἶχεν ἡ Γκρέτσια; τὸν ρώτησε ἕνας ἀνθυπολοχαγός, ξαπλωμένος καὶ ἡσυχάζων ὕστερα ἀπὸ τὴν κούρασι τῆς μάχης.

— Νὰ ἔχῃς μιὰ ἐφοδιοπομπὴ ἀπὸ τὸ Σαλονίκα ὡς ἐδῶ καὶ νὰ φέρνῃς νερὸ γιὰ τοὺς σολντάτους (στρατιῶτες). Νὰ ἔχῃς πορτοκαλάδες, σιτρονάδες (λεμονάδες) παγωμένες. Στὸ Ἰταλικὸ στρατὸς ἔχει ἀτμόπλοιος ποὺ πηγαίνεις λεμονάδες καὶ δροσιστικὰ στοὺς ἄνδρες στὸ μετῶπος!... Ἔτσι πόλεμος μὲ δίψα γίνεται ποτέ; Στὸ Λυβιὰ τὸ Ἰταλικὸς στρατὸς ἔχει ἀκόμα καὶ... βεντάγιες!...

Τοῦ Περικλέους τὸ στόμα ἤτανε γεμᾶτο.

* *

Ἡ γενναιότητες αὐτὲς καὶ τόσες ἄλλες ἀκόμα, ἔκαμαν τοὺς στρατιώτας νὰ μετονομάσουν τὸν Ἀουτάριο εἰς... Λεοντάριο.

Καὶ πράγματι, λιοντάρι ἔγινε ὁ γενναῖος Ἰτσλός, τὴν ἡμέρα ποὺ πιασε τὸν στρατιώτη-ὑπηρέτη του, τὸν Περικλῆ, νὰ τοῦ τρῶῃ τοὺς κεφτέδες.

Ὁ Ἀουτάριο ἔτρωγε μαζὺ μὲ 3-4 ἄλλους ἀξιωματικούς, καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ καταλάβουν πῶς χανότανε ἀπὸ τὴν κουζίνα ὡς τὴν τραπεζαρία, τὸ φαΐ. Ἔψαξαν τότε τὸν Περικλῆ, μὰ δὲν τοῦ βρῆκαν τίποτα ἀπάνω του.

— Ἐγὼ θὰ τόν... συλλάβῃς, εἶπεν ὁ Ἰταλὸς καὶ τὸν συνέλαβε πράγματι.

Ἐνῶ ὁ Περικλῆς μετέφερε τὸ πιάτο μὲ τοὺς κεφτέδες στὴν τραπεζαρία κ' ἐνῶ βρισκόταν ἀκόμα στὸ διάδρομο, ὁ ἔνδοξος ἀρχικτηνίατρος τοῦ φώναξε:

— Περικλῖνο!... Περικλῖνο... Ζήτω μωρὲ τὸ Πατρίς!...

Δὲν τοῦ ἐδόθη ὅμως καμμιὰ ἀπάντησι. Ὁ Περικλῖνος σιωποῦσε...

— Ζήτω τὸ Πατρίς! Εἶπα Περικλῖνο, δὲν ἀκοῦς; Φώναξε ἀμέσως ζήτω τὸ Πατρὶς! διέταξε τώρα ὁ Ἀουτάριο.

Ἕνα μούγκρισμα ἀκούστηκε τότε ἀπ' τὸ διάδρομο.

Κ' εὐθὺς ὁ Ἀουτάριο πετάχτηκε καὶ συνέλαβε τὸν Περικλῆν, μὲ τὸ στόμα γεμάτο, μπουκωμένο ἀπὸ τοὺς κεφτέδες!...

***

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα ὅταν ἡ Μεραρχία προελαύνουσα, ἄρχισε νὰ ἀνεβαίνῃ στὸ Μπέλλεσι, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο ἔκαμε τὸν γενναῖον Ἰταλὸν νὰ ὑποφέρῃ πολὺ καὶ πρὸ πάντων νὰ στενοχωριέται, γιατὶ χάλαγε τὰ λουστρινένια σκαρπίνια του.

Κατώρθωσε νὰ πεταλώσῃ τὴν Ἑλλάδα.

— Μὰ τί χάσαμε καὶ τρέχουμε στὰ βουνά! φώναξε. Ποῦ πᾶμε μωρὲ Ἑλληνάδες;

— Στὴ Σόφια, τοῦ ἀπαντοῦσαν οἱ στρατιῶτες.

— Στὴ Σόφια; Τί θέλουμε ἐκεῖ; Αὐτὴ εἶνε τῶν Βουλγάρων!...

— Θὰ τὴν καταλάβουμε.

— Τί θὰ καταλάβουμε! Ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω τίποτα! Πῶς θὰ πάρουμε τὴν ξένη χώρα!

— Ἔτσι θέλουμε!

— Θὰ μᾶς ἀφίσουν μωρὲ ἡ «ποτέντσιες» (ἡ Δυνάμεις).

— Δὲν θὰ τὶς ρωτήσουμε.

— Καὶ γιατὶ δὲν πέρνουμε τὸν ἴσιο δρόμο, μωρέ, μόνο πήραμε τοῦτο τὸ ἄγριο βουνό;

— Ἐδῶ εἶνε οἱ Βουλγάροι.

— Ἐδῶ ἀπάνω στὰ βουνά, τί νὰ κάνουν οἱ Βουλγάροι! Ἐδῶ κοτρώνια κι' ἀγκάθια ἔχει, δὲν ἔχει Βούλγαρους ἐδῶ. Θὰ πάω νὰ τὸ πῶ στὸ Μέραρχο!

Ἀνευρέθη σὲ κάποιο νοσοκομεῖο κτηνῶν.

Κι' ὁ Ἀουτάριο ξεκίνησε νὰ πάῃ νὰ διαμαρτυρηθῇ στὸ Μέραρχο, μὸ ἔκτοτε... ἐξηφανίσθη.

Μετὰ τὸν πόλεμον ἀνεζητήθη ὁ γενναῖος Ἰταλὸς καὶ ἀνευρέθη σὲ κάποιο... Νοσοκομεῖο κτηνῶν θεραπευόμενος καὶ θεραπεύων!...

Ἐπῆρε τότε τὰ μετάλλιά του καὶ ξαναπῆγε πάλι στὴ Σιβιταβέκια.

Τὴν ἔκαναν, ἄραγε, οἱ Ἰταλοὶ στρατηγό; Ποιὸς ξέρει... Ἴσως ναί, ἴσως ὄχι...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ὁ Γεώργιος, δοὺξ τῆς Κλαρεντίας, κατεδικάσθη εἰς θάνατον, στὰ 1478, ἀπὸ τὴ Βουλὴ τῶν Λόρδων, ὡς ἀποπειραθεὶς νὰ δολοφονήσῃ τὸν βασιλέα.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἐπικρατοῦσε τὸ ἔθιμον ὅπως οἱ καταδικαζόμενοι εἰς θάνατον εὐγενεῖς ὁρίζουν μόνοι των τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο προτιμοῦσαν νὰ θανατωθοῦν.

Ὅταν, λοιπόν, ἐρώτησαν τὸν δοῦκα τῆς Κλαρεντίας πῶς ἤθελε νὰ πεθάνῃ, ὁ κατάδικος ἀπάντησε:

— Νὰ μὲ βάλετε μέσα σ' ἕνα βαρέλι γεμᾶτο κρασί!...

Ἡ ἐπιθυμία του, πράγματι, ἐξετελέσθη, κι' ὁ εὐγενὴς Ἄγγλος πέθανε ἀπὸ ἀσφυξία μέσα στὸ κρασί.

Ἀουτάριο